

[Alfred Andersen]

kerne er, og det er på den baggrund, forslaget skal forstås. Hav dog så megen konduite at sige: så tager vi en anden i rækken!

Rehn (FP):

Må jeg have lov til at berigtige en misforståelse, som hr. Melchior fra CD har gjort sig skyldig i. Med mit indlæg har det ingenlunde været min agt at nedvurdere, endstige nedrakke, institutionspersonalet; det vil jeg gerne have lov til at slå fast; det er en ren misforståelse. Jeg ved, at institutionspersonalet forskellige steder gør et meget stort arbejde for at gavne børnene mest muligt. Det, jeg har sagt, er, at jeg mener, disse grupper af børn, som gerne er på en snes, er for store, og at det er betydelig bedre, når galt skal være, altså når man i usædvanlige situationer skal have passet børn, at man da tilstræber at indrette passningen i det sædvanlige, naturlige familiemønster, og det vil sige, at grupperne ikke bliver for store. Her har de private dagplejeordninger deres store berettigelse.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg er mere i overensstemmelse med landets statsminister, som har praktiseret opdragelsen af sine egne børn på den måde, som vi ønsker det, end jeg er i overensstemmelse med arbejdsministeren, som her fra talerstolen har udtalt, at han har glædet sig over de nytilkomne 10.000 institutionspladser. Jeg synes, det er en sørgelig og ikke særlig børnevenlig udvikling, der hermed er sket.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg gerne sige, at jeg er klar over den konfliktsituation, som er anledning til, at sagen rejses her fra talerstolen, nemlig den konfliktsituation, at bistandsloven pålægger kommunerne at tilvejebringe de fornødne børneinstitutionspladser. Jeg kan også godt se, at der kan være tilfælde, hvor kvinder uforskyldt kan komme i klemme i systemet, men det ændrer desværre ikke ved min grundopfattelse, som jeg allerede har givet udtryk for, og derfor må vi beklageligvis stemme imod forslaget.

Melchior (CD):

Jeg tager gerne de sidst faldne bemærkninger fra fremskridtspartiets ordfører til efterretning. Det ændrer nu ikke ved, at misforståelsen ikke var min skyld, hvis der overhovedet er en misforståelse, for der blev udtrykkelig i den oprindelige ordførertale sagt:

upersonlig pleje. Det, jeg gerne vil have understreget, er, at der tit i meget høj grad er tale om en meget personlig pleje.

Jeg vil benytte dette andet indlæg, som kun skal være en kort bemærkning, til at sige noget principielt om forældrenes pligt og hjemmepleje, privat pleje, som jeg altså også var med til at pege på som en god mulighed, over for institutionspleje. Jeg tror, man tager noget fejl i at tro, at en institution er så meget ringere. Det skulle da være mærkværdigt, om mennesker, der er uddannet – og har vist så megen interesse, at de har søgt en sådan uddannelse – til børnepasning, både den rent manuelle og den psykologisk-pædagogiske, ikke skulle opnå nogle færdigheder, som ikke er enhver far eller mor givet. Det har ikke noget med den personlige tilknytning og kærlighed mellem forældre og børn at gøre, men her er der altså tale om specialister, der har uddannet sig, og som har en stor erfaring. Der er sandelig også dårlige fædre og mødre, og der er i massevis af tilfælde – jeg skal ikke sige nogen procent på det – hvor det er lykkeligt, at børnene i noget af deres tid – der er slet ikke tale om hele dagen eller hele døgnet – er i hænderne på nogle professionelle, dygtige, hengivne mennesker, som har sat dette som et livsmål og et kald i deres liv, og som arbejder i omgivelser, hvor hele indretningen er tilpasset børnenes tarv. I et normalt hjem er næsten alle møbler i voksen højde, lige fra stole og borde til toiletter og håndvaske og den slags ting, medens de i børnehuse og børnehaver er indrettet efter det alderstrin, de pågældende børn er på. Lad være med at lade, som om alt det, vores samfund har indrettet af disse ting, skulle være dårligt for de børn, de menneskelige væsener, som vi anbringer dér. Det er netop lavet til deres tarv, og det skal ikke fremstilles, som om børn, der er en halv eller en hel dag i vuggestue eller børnehave, er nogle ulykkelige stakler, der så kommer hjem til far og mor og skal græde ud dér. Sådan foregår det ikke, og det er en samfundsnyttig ting at medvirke til at bringe dette falske indtryk frem.

Tyroll (VS):

Det kunne være spændende at gå ind i en debat om, hvilke børnepasningsforhold der